

Říjen 2013

SOUTERRAIN

Obsah	Strana
Nové začátky	2
Za bratrem H. Härtelem	4
Ohlédnutí za oslavami 400. výročí vydání Bible kralické	5
Výlet na zámek Nelahozeves	11
Řádky od Hvězdy	13
Letní anketa	14
Naši pěvci v Oybinu a Wehlenu	15
Církevní restituce a podobenství o hřivnách	17
Kalendář na říjen	20

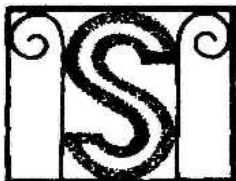
Originál Bible kralické z roku 1613

Foto J. Hlavsa

Milý Petře, oznámil jsi staršovstvu i sboru svůj úmysl skončit ve funkci dejvického faráře už na jaře 2015 - dříve než jsme čekali. Co tě k tomuto rozhodnutí vedlo?

Petr Hudec: Původně jsme s Abigail plánovali, že budeme v Dejvicích farářovat až do roku 2018 a do roku 2018 jsme také byli za dejvické faráře zvoleni. V průběhu let jsme si ovšem začali uvědomovat některé věci, které nám ve chvíli volby nedocházely. Především se naše rodina hodně rozrostla. Máme už devět vnoučat a na konci listopadu čekáme desáté. Stále častěji se dostáváme do situace, že by bylo potřebí některé vnouče pohlídat, ale nejde to z důvodu pracovních povinností. A nejde jen o hlídání vnoučat. Abigail by prostě chtěla jít do důchodu, jakmile to bude možné, aby měla více času pro sebe i rodinu. Ta možnost nastane na jaře 2015. Předně proto jsme se rozhodli ukončit v roce 2015 své působení v Dejvicích. Abigail půjde do důchodu a já jsem se domluvil se sbory Libštát a Jičín, že tam budu sloužit jako farář minimálně 3 roky (do svého důchodu). Co bude dál, se uvidí. Jsou to malé sbory, takže mně každý nabídl polovinu pracovního úvazku. Odchod z Dejvic pro nás bude mít jednu velkou praktickou výhodu. Budeme mít na starosti už jen jednu domácnost (po smrti maminky Abigail nám totiž k té pražské přibyla starost o jilemnickou). Budeme bydlet ve svém domku v Jilemnici a do Libštátu (10 km) a Jičina (25 km) budu dojíždět.

Důvody našeho rozhodnutí jsou tedy docela prozaické, ale když nad tím vším s Abigail uvažujeme, tak si uvědomujeme, že změna je dobrá pro nás i pro sbor. Sbor potřebuje střídání duchovních, potřebuje nové začátky, nové podněty a my vlastně také. Nechceme se ještě loučit, na to je dost času. Těchto pár řádků je jen vysvětlení, co nás vedlo k rozhodnutí ukončit službu v Dejvicích dříve, než jsme předpokládali, a jak si představujeme, co bude dál (dá-li Pán!).

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 9. 2013 v 19:00

Byla podána informace o minulých i budoucích akcích:

- svatba M. Štamfestové a E. Kesla, J. Exnerové a A. Šulce, J. Albrecht a M. Stoklasy, K. Hejlové a M. Tichého
- zlatá svatba manželů Šestákových
- křest dětí Zachových, Z. Geierové a Dorotky Holubové
- seniorátní JJ
- prázdninové akce (Rakousko, Křížlice s dětmi)
- rozloučení se s. Kovářikovou
- oslava narozenin s. Hálové
- odeslány peníze na školné dětem v Kongu Kč 78.000,-- pro 15 dětí ZŠ a SŠ a jednoho vysokoškola
- 8. 9. seniorátní neděle Sedlec-Prčice
- 14. 9. Oslavy výročí Bible kralické – informace (účastníci – cca 9 členů sboru - pojedou společně mikrobusem z Dejvic, večer zpět do Prahy), D. Caldová bude mít stánek s produkty dílny
- 15. 9. Rodinné bohoslužby s výletem do Nelahozevsí, pěší výlet z Kralup nad Vltavou cca 3 km
- 13.10. křest Josefa Blahoslava Jüptnera
- 6.9. rozloučení s br. Staňkem v Motole v 12:15
- 16.9. den otevřených dveří v Diakonii ve Stodůlkách
- porada s učiteli NŠ 5.9. navečer – téma na celý rok – Desatero, k dispozici máme i pracovní listy od Z. Šormy, 4x bude víkendová akce, novou učitelkou NŠ je Judith Stoklasová
- staršovstvo souhlasí s výměnou kazatelen mezi našimi faráři a f. Michalem Šimkem na přání bratra Homuty, který se přestěhoval na území mšenského sboru a rád by se s Hudcovými setkal při nedělních bohoslužbách
- 16.9. 16-18 h. den otevřených dveří v Diakonii ve Stodůlkách
- sbírka solidarity sborů – v červnu Kč 2.800,--
- sbírka na křesťanskou službu – 1. 9. Kč 2.745,--
- Nosislav – již odesláno Kč 41.000,--, v současné době je na našem účtu pro Nosislav Kč 25.550,-- (akce Víno z Nosislavi pokračuje, možno zakoupit si víno u s. f. Hudcové), v květnu byla odeslána celocírkevní sbírka na Nosislav 9.250,--

- DVD o P. Pittrovi - vybrána celková částka Kč 97.812,--
- br. Černoهورský podal informaci o svém úmyslu vylepšit zvuk varhan – navrhuje zkusit instalaci silnějších reproduktorů na jiném místě, br. Černoهورský zajistí vypůjčení techniky a zkusíme, jak budou varhany znít, a následně se rozhodneme na dalším případném postupu.
- jednáno o změnách CZ – změna týkající se jmenování vedoucího ÚCK synodní radou a nikoli synodem byla doporučena a současně i návrh, aby kazatelce či kazateli na mateřské či rodičovské dovolené, pokud jim skončí mandát, byl mandát zachován po celou dobu mateřské či rodičovské dovolené. Tento návrh též odsouhlasen.
- nabídka publikace Než půjdeme spát - objednáváme do sboru 50 ks
- nabídka brožury o ČCE – 10 ks v každém jazyce pro potřeby sboru (česky, německy, anglicky)
- nabídka kurzu vaření pro celiaky
- Klub poznávání 25.9. komentovaná prohlídka Jeruzalémské synagogy pod vedením M. Študentové
- Hudcovi již před prázdninami oznámili, že svou službu ve sboru ukončí na jaře 2015 z důvodu odchodu s. f. Hudcové do důchodu. Proto se staršovstvo zabývalo otázkou hledání nového faráře, faráčky, farářů – na návrh br. kurátora byla jmenována skupina, která se bude hledáním zabývat: s. Študentová, br.Hejl, br. Heller, br. Prosek, br. Prudký – hlavní koordinátor br. Heller.

Za bratrem Hanušem Härtlem (14. 8. 1927 – 13. 9. 2013)

Bratr Hanuš Härtel se narodil v Drážďanech v rodině lékaře lužicko-srbského původu jako nejstarší ze 4 sourozenců. Od r. 1945 žil trvale v Čechách, od r. 1952 v Chřibské, na okraji Českého Švýcarska. Po studiu na FF Karlovy university působil jako pedagog na školách v severních Čechách, naposledy 20 let jako gymnaziální profesor v Rumburku (němčina, dějepis, latina). Manželka bratra Härtela, rozená Čejková, pocházela z Hraběšína u Čáslavi. Měli 3 děti. Po smrti manželky přesídlil bratr Hanuš Härtel do Prahy, kde přilnul k našemu dejvickému sboru.

Celý náš sbor zná bratra Hanuše Härtela především jako autora velké řady obrazů, které byly vystavovány při různých akcích ve prospěch Diakonie. Ano, byl také malíř – autodidakt, tedy samouk. Objektem jeho zájmu byla krajina severozápadních Čech, především Českého středohoří, ale i motivy z Lužice. Roku 1984 založil v Rumburku pobočku Klubu přátel výtvarného umění. Organizoval zde přednášky, výstavy severočeských umělců, ale i lužicko-

srbských výtvarníků. Také ve školách seznamoval žáky s výtvarným uměním. Z vlastní tvorby uspořádal více než tucet samostatných výstav a zúčastňoval se i výstav společných. Roku 2011 byl osloven Evropským fondem pro regionální rozvoj a uspořádal výstavu v rámci projektu „Městská knihovna Varnsdorf – Setkávání přes hranice“. Mám před sebou také publikaci „Ozvěna v dřevinách“, kde se snoubí půvabná lužicko-srbská poezie s krásnými kresbami H. Härtela.

Bratr Hanuš Härtel byl však aktivní i v našem sboru. Ve Varnsdorfu působil jako laický kazatel či po nějaký čas jako vedoucí mládeže. Jeho aktivity ve sboru dejvickém, kromě už zmíněných, které vycházejí z jeho bohaté činnosti umělecké, znají hlavně účastníci tzv. debatního kroužku seniorů. Jeho účast na debatách o širokém spektru témat byla neobyčejně přínosná. Zajímavý byl pro nás často také jeho pohled na danou problematiku i z hlediska jeho rodné luterské církve.

Hledáme-li příklad bohatě naplněného života, je jim i nedávno ukončený život bratra Hanuše Härtela. Můžeme být vděční i za to, že jeho rodina pokračuje v našem sboru v dalších úctyhodných aktivitách.

Dušan Čurda

Ohlédnutí za oslavami 400. výročí vydání Bible kralické

V letním čísle jsem žehravě psal o Veverkových evolučních vrstvách, které určovaly naše věřící předky, a ani jsem si neuvědomil, jaká příležitost se rodí i pro nás, těžit z jedné z nich.

13. - 15. září 2013 se konala oslava vydání Bible kralické v roce 1613. Věřím, že právě Bible kralická bezesporu byla a je mimořádně významnou evoluční vrstvou. Tyto oslavy vlastně posledního vydání Bible Kralické v Kralicích nám nyní poskytly příležitost, podle slov kralického starosty, z této vrstvy skutečně těžit. Ve svém závěrečném slovu po společném ekumenickém shromáždění pan starosta nabádal, byť neumělými slovy, přesto v tom duchu, aby si věrnost a píli Mistrů Bible kralické přítomní vzali k srdci a sami pracovali na novém životě, právě v duchu tohoto kralického díla. Nebyla to planá slova! Vedle mě seděl člověk, kralický rodák, žijící dnes v Brně, který neměl sebemenší bohoslužebný návyk, ale s velkou hrdostí se snažil o aktivní účast při bohoslužbách. Nemluvě o jeho podílu na sbírce, věnované na obnovu zařízení Biblické společnosti v Egyptě, zničeného v dnešních dnech tam. Ten můj spolubratr žehral na ČT, že v sobotu neuvedla ani zmínku o kralických slavnostech. Teď si uvědomuji, že ani v nedělních Událostech nebyla zmínka. - Nicméně to bylo skutečně radostné a vpravdě i misijní setkání, které Ekumenická rada církví spolu s radnicí Kralic připravila k oslavě této Perly českého písemnictví.

Šlo o nabitý program z dílny evangelických básníků i významnou odbornou účast i dnešních badatelů Kralické bible: historiků, filologů, odborníků na církevní umění i architekturu, a v neposlední řadě bohoslovců. Avšak ti, kteří chtěli přijmout co nejvíc z nabídky, museli urazit bezmála 100 podzimních kilometrů. Jednotlivé pořady se konaly na hřišti a v přílehlé sokolovně či v kostele sv. Martina a místní škole, na druhém konci obce. A to tu ještě jsou zbytky Kralické tvrze, v nichž v 50. letech dr. Vlasta Fialová objevila světově ojedinělý objem typografického materiálu z 16. stol., jakož i řadu dodnes funkčních štočků; mnohé z toho mohou ti, kteří návštěvu Kralic zanedbali, ještě shlédnout na výstavě k Bibli kralické v Galerii Národní knihovny. Pan starosta si dobře uvědomil, že oslavy Bible kralické nebyly jen záležitostí věřících. Účastnila se jich, alespoň v sobotu, i mnoha tisícová veřejnost, a to především na hřišti při sobotním odpoledni, koncipovaném populárně jako galaprogram Kralický klenot. Nechyběly nafukovací balonky ani klobásky či grilovaná selátka s pivem.

Mimořádně zajímavé byly přednášky, zaměřené na samotnou Bibli a její prostředí: Kralice v době vzniku Bible kralické, Jazyková stránka Bible kralické, Tiskaři a grafici Bible kralické aj. Velice jsem se těšil na přednášku bohoslovců doc. Prudkého a dr. Roskovce: Jak Kraličtí vykládají Starý zákon, a Nový zákon. Pro velký nápor zájemců o tyto, pro nás mimořádné důležité přednášky - jedná se o soubor poznámek, které Kraličtí vypracovali ke svému překladu - mi zůstala odepřena autentičnost přednášek. S oběma skvělými přednáškami jsem se však seznámil ještě téhož večera. Pořídil jsem si Sborník Za Kralickou do Kralic, věnovaný oslavám. Obsahuje všechny tam proslovené přednášky. Vydalo ho Moravské zemské muzeum, 2013. Doporučuji ho, jakož bych i rád poprosil br. Prudkého, aby svá slova přednesl i svému sboru.

Samozřejmě, že součástí oslav i shromáždění byl sborový zpěv v doslova koncertním provedení mimořádné úrovně.

Nelze se ještě nevrátit ke kázání při závěrečných bohoslužbách, kterým posloužil biskup Slezske evangelické církve a. v. Jan Waclawek. Uvedl obě významná výročí, která si křesťanská obec naší země v tomto roce připomíná, a položil velký důraz na to, jak obě dokázalo, po vzoru Kristových učedníků, vychovat další a další učedníky. Jistě, kázáním se neslo memento, jak tomu bude i nadále.

Marek Světlík

Šťastné dny pro Kralice n/Oslavou 2013

V pátek 13.9.2013 ty šťastné dny Kralic začaly. Cestu do Kralic alespoň na dva dny jsme s Markem Světlíkem plánovali dlouho dopředu. Marek zajistil nocleh ze soboty na neděli ve 4km vzdálené Náměšti nad Oslavou, nakonec jsme byli sami v prázdném rodinném domku, kde by mohlo v případě zájmů přespat i větší počet zájemců. I když nám cestou z Prahy po dálnici přšelo, téměř lilo, těšili jsme se na oslavy výročí 400 let vydání Bible kralické. Oslavy bible, která nás obohatila krásnou češtinou a jejíž zapůjčený exemplář jsme také obdivovali v památníku Bible kralické. BK je skvost ve světě uznávaný, překlad vznikl údajně nápadem bratrského biskupa Jana Blahoslava, který sice znal dobře latinu, ale řekl si, proč bych si nemohl číst bibli v češtině a pod patronátem Jana ze Žerotína uskutečnil ve tvrzi v Kralicích i její vytištění, které se dále šířilo.

V sobotu při vjezdu do Kralic jsme dostali program pro tři dny oslav s orientačním plánkem důležitých míst pro návštěvníky a radu kde zaparkovat. Program byl mimořádně bohatý a většinou zájem o nabízené přednášky převyšoval kapacitu míst, kde se pořady konaly. Zmíním především ta místa a akce, kterých jsem se zúčastnil sám nebo společně s Markem. V malém sále sokolovny to byla zajímavá přednáška z historie BK a Kralic v době jejího vzniku. Velkou roli zde hrála tvrz (dnes zachované zbytky - tvrziště) stojící u důležité křižovatky zemských hlavních cest. Zde pobývali a našli útočiště kazatelé a jejich žáci, bylo zde zázemí hospodářské a finanční pomoci, ochrana a záštita panství Žerotínů. Nedaleko tvrze stojí dnešní základní a mateřská škola, které při zahájení oslav bylo propůjčeno jméno Jana Blahoslava. Zde se konala přednáška Doc. ThDr. Martina Prudkého "Jak Kraličtí vykládají Starý zákon", sálek však byl těsný. V jiné místnosti školy byla výstava o době, kdy Morava předběhla svět, o době reformace a o zápasu za svobodu vyznání v 15. a 16. století. Vynikající byly také programy v evangelickém kostele sv. Martina vedle školy.

Účastnili jsme se hudební dílny "Notujme si žalmy po kralicku" s Milošem Rejchrtem, který zhudebnil některé z žalmů a za svého doprovodu nás učil je zpívat. Další z pořadů v kostele byl koncert komorního sboru Dvořák z Uherského Hradiště. Sbor předcházela pověst, že byl pozván pro své kvality v roce 2005 k účinkování na královské svatbě nizozemského prince Florise v Naardenu.

Mezitím probíhal na hlavní scéně, což bylo podium s velkými obrazovkami po stranách, lavice a křesílka na travnatém fotbalovém hřišti FK Kralice, komponovaný Galaprogram Kralický klenot. Vystupovali zde A. Strejček, Š. Rak, já stihnul část vystoupení místního rodáka Petra Bendeho a pak folkového zpěváka Láďu Křížka, kterého doprovázel kytarista Jakub Pustina. Následovali

Jaroslava Kretschmerová a Jiří Lábus se scénkami podle knihy Černošský pánbůh a páni Izraeliti. To už jsme se chystali do sokolovny na divadelní představení Labyrint světa a lusthaus srdce s moderně pojatým textem J.A. Komenského v podání divadelního souboru z Českého Těšína. Divadlo mně připadalo zprvu zvláštní, ale zřejmě diváky zaujalo svou jinojakoostí, pojetím, kdy jsem však nevěděl, zda hledající mladík Kristián ke konci našel sám sebe nebo se zařadil do ubíjícího řádu všednosti.

Na ploše mezi sokolovnou a hřištěm stála řada stánků, navštívil jsem zejména stánek Diakonie ze Stodůlek a České studny, v kterém jsem sehnal cenný materiál, DVD "Pod ochranou Žerotínů".

Lidé, staří známí se setkávali po cestách po Kralicích i u oběda (doporučuji při návštěvě Kralic restauraci U nádraží) a znovu navazovali přerušené kontakty. Usměvavé tváře svědčily o spokojenosti účastníků oslav.

V neděli oslavy vyvrcholily. Dostali jsme vytištěný program slavnostní ekumenické bohoslužby i s písněmi. Nenechali jsme si ujít ani zahajovací ranní chvály - sponsoriální zpěvy na kralický biblický text s Milošem Rejchrtem. Kázání biskupa Jana Waclawka ze Slezské evang. církve bylo pečlivě připravené s důrazem na činnost učedníků - to se mně hezky poslouchalo, když jsem vzpomínal, že sám jsem byl začátkem 60. let minulého století učedníkem a vážil jsem si svého mistra a snažil se vyniknout ve svém oboru. Vybrané písně v duchu evangelických tradic zněly krásně pod nezataženou oblohou. Na závěr mělo být společné fotografování a jistě i za 100 let se najdou pamětníci, kteří se zúčastnili bohatého dětského programu. Říká se tomu paměť národa a je naší povinností takovéto akce medializovat, když třeba chybí krátký šot v TV.

Děkujeme kralickým za uspořádání krásných oslav.

JiH

Za Kralickou do Kralic

... se o víkendu 13. - 15. září vypravili na oslavu 400. výročí od posledního předbělohorského vydání Bible kralické v roce 1613 tisíce lidí z celé republiky. Z našeho sboru jsme jeli diakonním mikrobusem, v Kralicích jsme pak potkali mnoho dalších známých tváří lidí, kteří dorazili „po vlastní ose“.

Obec se na oslavy dobře připravila, na výstavy, přednášky, workshopy a koncerty adaptovala prostory sokolovny, základní školy a kostela sv. Martina. Hlavní program a proslovy probíhaly na pódiu na fotbalovém hřišti s lavicemi pro diváky. V pohotovosti byli také průvodkyně a průvodce v Památníku Bible kralické a v areálu bývalé tvrze. Na strategických místech obce usměrňovali návštěvníky oslav ochotné dvojice dobrovolníků. Pořadatelé se postarali i o občerstvení, největší zájem byl o prase pečené na roštu, pouze hospoda na

Foto J. Hlavsa

Třebíčské ulici nebyla patrně na takový nápor přivandrovalých hladovců připravena, takže odtud lidé odcházeli i s nepořízenou (v podvečer se nám tam nicméně podařilo dát si smažený sýr a burčák).

Vybrat si z pestré nabídky programů nebylo snadné, zvládli jsme jen zlomek, každý podle svého gusta. O přednášky byl obrovský zájem, učebna základní školy praskala ve švech, sedělo se i na zemi. Témata byla historická (Kralice v době vzniku BK), uměnovědná (Kostel a obraz – protestantské přístupy k umění), jazykovědná – těch bylo hodně, postihovala různé souvislosti (Český samizdat a BK, Kancionály pro německy a česky mluvící členy Jednoty bratrské) a další. Dobrá zpráva nicméně je, že se podařilo autory všech příspěvků přimět, aby dodali svá paré včas, takže v kralickém muzeu byl už zájemcům k dispozici sborník se všemi nahlášenými přednáškami. (A jistě je k sehnání i nadále – vydalo jej Moravské zemské muzeum.)

Workshopy byly určeny hlavně dětem. V základní škole probíhala celý den výtvarná dílna. Děti se mohly vypravit také na pašeráckou stezku nebo na „procházku přírodou po Ježíšových stopách“. Účastníky hudební dílny Miloše Rejchrtu byli ovšem převážně dospělí, hravost nás přece neopouští.

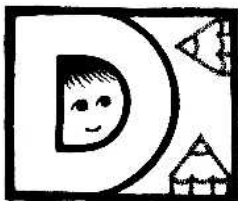
V kostele sv. Martina se střídala autorská čtení a komorní koncerty – byli jsme na odpoledním vystoupení Komorního sboru Dvořák z Uherského Brodu. Hlavní program byl na místním stadionu, jeho populárně-komerčního obsazení jsme se trochu obávali, nicméně se svým comeniovským projektem přispěli například i Alfred Strejček a Štěpán Rak.

V Kralicích jsme měli vlastní prodejní pultík a sestry z ergoterapeutické dílny ve Stodůlkách si libovaly, že si dost věcí našlo cestu k novým majitelům. To je dobrá zpětná vazba pro ty, kdo všechny ty podložky pod hrnečky, tašky a další drobnůstky vyrábějí.

Kralice dávají příchozím vidět, že tudy kráčela tiskařská historie. Zacházet s tiskařským lilem tu zřejmě patří k samozřejmým dovednostem. Funkční kopii toho původního mají v muzeu a v provozu měli i jeden menší v základní škole, kde přátelský, vtipný a šikovný tiskař tiskl a tiskl na počkání a vůbec se nezastavil. V muzeu byl pro čas oslav vystaven jeden díl originální Bible kralické z roku 1613, zapůjčený z dobře tajeného privátního zdroje. Je tam ale spousta dalších biblických a jiných tisků, třeba překlad Nového zákona od Jana Blahoslava z roku 1564, Ivančický kancionál nebo dobrodružně zachovalý výtisk Bible hallské.

Strávili jsme v Kralicích sobotu, ráno vypadalo nevlídně, mžilo a byla zima, přes den se ale vyčáslilo, a odjížděli jsme s dobrým pocitem, že českobratrství není žádná učebnicová konzerva, nýbrž živá tradice.

Wanda Dobrovská

Výlet na zámek Nelahozeves

15. září jsme byli s dětmi i dospělými po bohoslužbách na výletě na zámku Nelahozeves.

Byla to ta neděle, kdy celý den lilo jako z konve, takže z plánovaného procházky z Kralup kolem Vltavy po tzv. Dvořákově stezce nebylo nic. Což ovšem děti nijak nemrzelo. Jakmile jsme doběhli promáčení od vlakové zastávky na zámek, poslali jsme totiž všechny dospělé na prohlídku a vzali útokem dětský koutek. A řízky od maminek. Potom šly děti osvobozovat princeznu Polyxenu *. Pod arkádami na nádvoří ** splnily sedm úkolů - třefovaly se drakovi do tlamy, lovily dřevěné ryby, sestavovaly rozbítý erb,... - princeznu tak zachránily a byly odměněny diplomem a sladkostmi. Pak jsme se akorát vystřídali s rodiči, když si nás jiná princezna odvedla na speciální dětskou prohlídku a dospělí si šli dát oběd a kafe do zámecké restaurace a dělat si hodinu a čtvrt cokoli, co dospěláci dělají. Princezna (s korunkou a v historických šatech - důležitý fakt zvláště pro přítomné holčičky) nás nejdříve převlékla do plášťů, třírohých klobouků a věnečků se závoji, abychom do jejího domova lépe zapadli. Potom nás provázela pokoji a ukazovala nám, jak se na zámku žilo. Také se ptala a dávala nám hádat i hledat různé věci. Naučily jsme se, že vějíři se říkalo dámská zbraň, že malí šlechtici neměly na starosti jen hraní, ale museli se toho také spoustu učit, viděly jsme obraz od pána, který se jmenoval podobně jako rubín *** a spoustu trofejí, portrétů šlechticů v krásných šatech a drahého nádobí. Největší oblibu si získal u holčiček kněžnin pokoj s postelí s nebesy a u chlapců samozřejmě zbrojnice. Pak jsme ještě šli vyrábět a udělali jsme si posvátného hada, rodokmen a vyplnili do pracovního listu, co si pamatujeme z princeznina výkladu. Na vlak zpátky jsme běželi jako o závod a pak měl stejně zpoždění.

* rychlý exkurz do historie: Polyxena z Pernštejna a Lobkowicz, která roku 1623 koupila Nelahozeves od Griespeků z Griesbachu a založila se svým druhým manželem, Vojtěchem Zdeňkem Popelem z Lobkowicz, roudnickou větev Lobkowiczů, kterým zámek patří dodnes

** rychlý exkurz do dějin architektury: pokud se někdy objevíte na zámku, který má vnitřní nádvoří lemované v přízemí podloubím s arkádami, které jsou pak i v prvním patře, navíc má alespoň někde fasádu zdobenou sgrafity (černobilá "psanička" i jiné motivy), vězte, že můžete začít dělat chytré a datovat stavbu do období renesance; odvážní mohou srovnávat i italskými palazzy, ze kterých se tento typ vyvinul

*** řešení hádanky: jedná se Petera Paula Rubense a jeho obraz Hygiea krmící posvátného hada, datovaný kolem roku 1610, jehož originál je vystaven v Nelahozevsi.

M.

V Nelahozevsi

Cesta z Dejvic do Nelahozevsi byla dlouhá a nudná. Nejdříve jsme jeli vlakem. Hned jak jsme vystoupili, začal liják. Tak jsme hned trochu zmokli.

Zámek nás provázela princezna Polyxena. Na začátku prohlídky nám řekla, abychom hledali Ferdinandovy střevice. Dala nám pláště a závoje (klukům klobouky) a řekla nám, že přijímá jen krásně oblečené dámy a pány. Ferdinandovy střevice jsme našli, byly namalované na obraze.

Byly tam hrozně dlouhé chodby a červený koberec na schodech. První pokoj byla knihovna, pak učebna hudebních nástrojů, přijímací sál. Další sály byly: pokoj pro princeznu, pokoj pro prince, zbrojovna, jídelna (22 židlí) a úschovna zvířecích hlav. Na konci prohlídky jsme hráli hry a plnili tak sedm úkolů, za které jsme dostávali razítka. Když jsme byli hotovi, dostali jsme sladkou odměnu a diplom od princezny Polyxeny.

Zpátky jsme jeli zase vlakem a zase přišlo. Výlet se mi moc líbil.

Napsala Leontýnka Sýkorová

Foto M. Härtelová

Řádky od Hvězdy

Těsně před hlavní branou do obory Hvězda je penzion pro důchodce s módním názvem "Centr In". V tomto domově tráví nyní své dny sestra Anna Saláková z dejvického sboru. Přečtěte si, co nám o sobě napsala!

Narodila jsem se 5. března 1926 v Praze jako první dítě manželům Heleně a Aloisovi Salákovým. Jako druhé dítě přišel na svět bratr Pavel Martin o tři roky později. V dětství jsem prodělala tyto nemoci: tyfus, zánět mozkových blan, obrnu celého těla, z čehož mi zůstalo natrvalo ochromení celé levé strany. Byla jsem dlouho nemocná, úplně jsem se nevyлéčila. Zůstaly mi následky v celém těle, budou mne provázet až do konce života a znepříjemňovat jej. Pět tříd obecné školy /tehdy byla takto jmenována/ jsem vychodila v Praze XIX - Sedlci, pak jsem začala chodit do měšťanky v Praze 6 - Dejvicích. Po jejím skončení jsem chodila do rodinné školy v Praze 1. Od malička jsem chodila do Sokola, cvičila jsem na sletech, krátkou dobu jsem se učila na klavír. Jako evangelička (ČCE) jsem chodila na evangelické náboženství do sboru v Praze 1 u Salvátora - tak dlouho, dokud nebyl zřízen farní úřad v Praze 6 - Dejvicích. Otec byl zaměstnán jako vrchní celní tajemník na celnici v Praze. Nás děti vedl k náboženství. Maminka se narodila v Praze a v pěti letech se s rodiči vystěhovala do Bosanského Brodu v Jugoslávii, protože její otec, můj dědeček, nemohl v tehdejší Rakousko-Uhersku sehnat zaměstnání, byl totiž strojvedoucím drah. V Bosanském Brodě byli mamini rodiče a maminka až do konce války v r. 1918, potom se vrátili do Čech. Děda dostal zaměstnání jako strojvůdce a později jako vrchní oficiál Československých drah. Jezdil jen v Čechách. Od té doby byli v Praze. Zde se maminka seznámila s otcem. Vzali se po několika měsících a stejně jako matčini a otcovi rodiče zůstali v Praze až do smrti. Rodiče se velmi dobře shodovali a ačkoli byli každý jiné víry, nikdy se spolu nehádali. Byli velice inteligentní, znali několik jazyků. Otec zemřel na anginu pectoris v 52 letech.

Jako děti jsme já i bratr Pavel Martin vyrůstali ve smíšeném manželství. Otec byl katolík a matka evangelička. Jednou za čtrnáct dní až tři neděle jsme chodili do katolické kapličky v Sedlci a a jako evangelíci na náboženství a do kostela do sboru u Salvátora.

Když bratr r. 1940 v jedenácti a půl roce zemřel a otec v r. 1942, zůstaly jsme s maminkou samy. Já jsem působila jako učitelka mateřských škol nejdříve v Chotějovicích u Ústí nad Labem a pak jsem byla přefazena do Prahy. Když maminka r. 1977 ve svých 77 zemřela, zůstala jsem sama, bez blízkých příbuzných. Až do 22. května 2012 jsem bydlela v Praze 6 - Sedlci, kdy jsem přešla do Domova důchodců "CentrIn", Libocká 1, 162 00 Praha 6 – Liboc.

Ted' jsem tady a jsem spokojená se vším - jak s pobytem, tak s jídlem a ostatním. Jen kdyby mi sloužilo zdraví - pořád, až do konce života. Tady chodím na katolické bohoslužby jednou za 14 dní nebo 3 neděle, káže tu bratr farář pro 4 - 5 katolíků. Chodím o berlích a nemohu dlouho ani stát bez opírání o berle nebo o hůl. Mohu chodit jen krátkou dobu (10 - 20 minut) a pak zas sedět.

18. 9. 2013 Saláková Anna

(Chcete-li, můžete sestře A. S. napsat nebo ji navštívit.)

Letní anketa

Letos v létě, tak jako každý rok jsem byla na Slovensku, konkrétně v Dobré Nivě (u Zvolena), kde mám pochované rodiče a tetu. Letos navíc uplynulo pět let od smrti mé tety. Tam je zvykem připomínat si smrt blízkých po jednom roce, pěti a deseti letech. V kostele v rámci služeb Božích po kázni kněz do modlitby zahrne vzpomínku blízkých na zesnulého. Po bohoslužbách se pak příbuzní a známí odeberou na hřbitov ke hrobu za zvuků kostelních zvonů. U hrobu se někdo z rodiny pomodlí, několika slovy vzpomene na zesnulého a zazpívá se píseň ze zpěvníku. Pak zástupce rodiny poděkuje přítomným za účast.

Letos ta vzpomínka z různých rodinných důvodů připadla na mě. Celý týden jsem přemýšlela, co tam řeknu a jak se pomodlím. Musím ještě říct, že jsem křtěná luteránka, tedy je to evangelická církev augsburského vyznání. A na Slovensku má tato církev kromě Evangelického zpěvníku i tzv. funebrál. Tento zpěvník obsahuje pohřební písně i modlitby. Tak jsem si vzala na pomoc funebrál, vzpomněla jsem si na oblíbenou píseň tety ze zpěvníku a dala jsem to nějak do hromady. Dopadlo to snad dobře, přišlo tam hodně lidí, se kterými jsem si ještě cestou ze hřbitova povídala.

Ted' ještě k některým rozdílům. Já se pokaždé těším na předzpěv Najsvätejší..., kterou zpívá celý sbor a na závěrečnou liturgii kněze. Bez toho si služby Boží na Slovensku neumím představit. Taky je rozdíl v modlitbě Páně: Otče náš, který jsi v nebesích , neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen. Slovensky to pokračuje lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky, sláva Bohu, Otcu i Synu i Duchu Svätému, ako bola na počiatku, i teraz, i vždycky i na veky vekov. Amen.

To mám občas problém, hlavně když přijedu na Slovensko a když se zase vrátím. Buď tu modlitbu „zkrátím“, nebo si ji chci „prodloužit“.

Ráda se zúčastňuji služeb Božích v obou sborech, v každém mám svou oblíbenou část, na kterou se vždy těším.

Nada Sleziaková

Naši pěvci v Oybinu a Wehlenu

Nezpochybnitelnými autoritami Našich pěvců jsem byl požádán, abych pro sborový časopis Souterrain napsal reportáž o turné našeho pěveckého tělesa v německých městech Oybin a Stadt Wehlen. Prý kvůli líbivému stylu mého vyjadřování a také proto, že do Souterrainu zas tak moc nepišu. Myslím, že jde o protimluv, který ukrývá pravdu hlavně ve druhé části. Prosim proto čtenáře, který je natolik neopatrný, že bude číst následující řádky, o shovívavost.

Dlouho připravovaný výlet se uskutečnil autobusem o víkendu 21. a 22. září a zahrnoval několik významných cílů. Zaměřím se především na místa související s uměleckými aktivitami Našich pěvců a pomínu např. zastávky u čerpacích stanic, aniž bych tím chtěl jakkoliv snížit jejich význam pro konečný zdar celé výpravy.

A tak nejdříve s vděčností vzpomínám na románský tribunový kostel svatého Mikuláše ve Vinci u Mladé Boleslavi z doby kolem roku 1210, jehož krásu pro nás objevil a zasvěceným výkladem nám přiblížil Kája Kibic. Pod vlivem Kájovy inspirace jsme pak průzkumem celé stavby od sklepa až po půdu narušili klid církevních prostor, posvěcený osmi staletími jejich existence. Platilo by to doslova, kdyby byl kostel podsklepen. Na štěstí jsme si všechny duše, které v tu chvíli byly přítomny, usmířili dvěma písněmi, které jsme uvnitř kostela na konci naší návštěvy zazpívali.

Kolem třetí odpoledne jsme přijeli do Oybin, malého lázeňského městečka blízko Žitavy, vzdušnou čarou sotva dva kilometry od českých státních hranic. Dominantou městečka je pískovcová stolová hora se zříceninou hradu a kláštera, jehož největší sláva se zřejmě datuje do doby panování Karla IV. Celý komplex byl podroben zájmu Pěvců včetně fascinujícího torza klášterní katedrály, v níž si někteří z nás znovu zazpívali. Já jsem tentokrát mlčel a litoval, že jsem při výuce vybraných písní chyběl ve škole – tóny totiž nejenom pronikaly do srdcí hrstky přítomných posluchačů, ale stoupaly zřícenou klenbou katedrály přímo až do nebe. Nu, aspoň jsem u toho byl.

Naše hlavní vystoupení se ale konalo od 19 hodin v místním luteránském kostele, tzv. Bergkirche Oybin. Dřevěný interiér kostela, připomínající barevností a zdobností barokní zámecká divadla, osvětlený desítkami voskových svíců v lustrech a svícnech vytváří autentický a uchvacující prostor, v němž bylo nezapomenutelným zážitkem vystupovat. To jistě potvrdí většina Pěvců. Nás program „Biblické postavy v hudbě“ kombinoval varhanní improvizace Jiřinky

Dvořákové Marešové s pěveckými čísly našeho sboru. V poněkud suché akustice kostela byl Jiřinčin profesionální výkon zcela mimořádný a v plném slova smyslu neopakovatelný. Totéž lze doufejme říci i o výkonu Našich pěvců. Možná, že někteří pěvci by to vyjádřili jinak, Bůh však zajisté rozumí každému z nás – zvlášť i dohromady. Tolik moje věrohodné svědectví z koncertu.

Po něm jsme odjeli do hotelu Vysoká Lípa v Jetřichovicích u České Kamenice, kde jsme měli na 22. hodinu objednanou pozdní večeři a nocleh. Vzhledem k tomu, že servírovat se začalo až kolem půl jedenácté, přestali někteří z nás zkoumat, jestli je pozdě nebo ne a začali zpívat. Jako žánr se nakonec prosadil moravský folklór, ale s výhradami. Alespoň soudě dle trudnomyslné tváře pana vrchního, který naše pěvecké ambice snášel jen se značným sebezapřením. V jednu po půlnoci jsme ho tedy laskavě propustili. Při loučení v neděli ráno již opět celý zářil, ale kdo ví, zda litoval, že odjíždíme.

Zamířili jsme do zhruba 40 kilometrů vzdáleného půvabného Stadt Wehlen v Saském Švýcarsku. Wehlenští luteráni udržují partnerství se sborem českobratrské církve ve Varnsdorfu a jednou ročně konají s varnsdorfskými společné česko-německé bohoslužby. Ty letošní díky důvtipu organizátorů či náhodou (neboli díky důvtipu Organizátora) připadly právě na den naší návštěvy. Mohli jsme se tak účastnit vsutku ojedinělé bohoslužby a přispět k její výjimečnosti i naším zpěvem. Dlužno dodat, že výjimečná byla zejména srdečnost a otevřenost bohoslužeb, a to především zásluhou německých duchovních, jimž výtečně sekundovali čeští kazatelé Constance a Filip Šimonovští.

Celé nedělní odpoledne jsme potom věnovali poznávání krás Národního parku Saské Švýcarsko, v jehož bezprostřední blízkosti Stadt Wehlen leží. Zlatým hřebem naší zhruba dvanáctikilometrové túry byl proslulý kamenný most Bastei, ale „potkali“ jsme i bezpočet dalších krásných míst, která promlouvala nejenom k našim očím, ale i srdcím – pro mě je to neklamný důkaz, že jen několik desítek milionů let před námi tudy procházela Ruka samotného Stvořitele. Řečeno slovy mistrů: *Wie lieblich sind deine Wohnungen ... a také ... Et placatus factus est Dominus de malignitate ...* V pokoře před Božím dílem pak chápeme, proč nám byl k jeho poznávání vyměřen jenom konečný čas. A ten pro nás vypršel v půl páté odpoledne, kdy jsme nasedli do autobusu a zamířili zpátky do Prahy.

Kdo pozorně dočetl až sem, snad si všiml, že celou mou zprávou implicitně prostupují transcendentní poděkování. Nyní nastává čas na poděkování explicitní, konkrétní a hlavně srozumitelná. Takové si zaslouží řidič našeho autobusu za spolehlivou a bezpečnou jízdu. Poděkování provázené úžasem patří Jiřince za varhanní hudbu, která nás přibližuje nebesům. A upřímné poděkování musím adresovat i Lydce a Hanušovi za to, že to všechno vymysleli a zorganizovali.

Nesmím zapomenout ani na další organizátory jako je Věra Tichá, Lída Zajíčková a věčně usměvavý a perfektně oblečený Jára Šustr.

Ne dosti tomu. Musím také poděkovat všem – v tomto článku bezejmenným – kolegům a kolegyním, kamarádům a kamarádkám (prostě humanoidům obojího pohlaví), kteří během celého výletu šířili kolem sebe dobrou náladu a přispívali k hlubšímu poznání krásy, tajemství a Božího poselství ukrytých v místech, která jsme navštívili, i v nás samých. Bylo mi potěšením zúčastnit se tohoto konání a ještě o tom moci napsat. Díky.

Míla Kratochvíl, 24. 9. 2013

Církevní restituce a podobenství o hřivnách

Delší dobu sleduji diskuse ve společnosti, v církvi i mezi přáteli, které se týkají tématu tak zvaných "církevních restitucí". Všichni mluví o miliardách, o právu je dostat nebo nedostat, případně o svých domněnkách: "Co za tím vlastně je?"

Jak jste na tom vy, bratři a sestry? Vám nevadí, když okolo Vás lidé diskutují, jak "ta církev" daňové poplatníky vysaje a chudý stát obere o majetek? Že těžké miliony budou dostávat církve, které v dobách znárodňování nic nevlastnily? Že je to celé tunel a komplot vlády s církví? Nevadí Vám, když takto mluví i lidé, kteří jsou Vašimi přáteli, nebo si jich vážíte? Nevadí Vám, jak málo dáte dohromady argumentů, proti obviněním z parazitizmu církve, jíž jste sami součástí?

Celá ta problematika je plná čísel, paragrafů a jejich výkladů. Její jádro je však prosté. Zástupci státu a církví hledali více než 20 let způsob, jak jedním krokem vyřešit církevní restituce a současně ekonomickou odluku státu a církví. Výsledkem je kompromis, zatížený lidskou nedokonalostí. Jestliže však vznikala takovou dobu, je malý zázrak, že vůbec spatřil světlo světa a vešel v platnost. Obě strany se musely nějak vypořádat s faktem, že v historii byl stát a katolická církev velmi úzce spjata. Řekl bych dokonce, že na "získávání majetku" dlouho velmi dobře spolupracovali. Tato vzájemně prospěšná spolupráce v určitém období přerostla v "exklusivní monopol", spojený s pronásledováním ostatních církví. Tolerančním patentem sice toto období skončilo, nicméně výchozí pozice katolické církve co do ekonomické soběstačnosti byla a je podstatně lepší, než jakékoli jiné církve. Jestliže byla vůle k tomu, nastartovat ekonomickou odluku státu a všech církví, katolická církev se musela o své finanční nároky rozdělit s církvemi ostatními. Tím vlastně odluku umožnila a spolufinancuje ji.

Stojíme na prahu přechodového období, na jehož konci budou církve odkázány na samofinancování. Ekonomicky je to celkem jasná situace. Církve však není

žádná "firma" a nedívám se těm, kteří pohlíží do budoucnosti s obavami. Rozhodně to bude velká zkouška.

Mluvíme-li o penězích, které církve dříve či později od státu obdrží, zcela logicky vyvstává otázka: Jak s těmi penězi hospodařit? Jak by se církev měla chovat jako investor? Jaký má požadovat zisk? Do jakých aktiv či aktivit investovat? Jaké klást nároky na správce svého majetku? atd.

Záleží na tom, jak vědomě či intuitivně si tyto otázky položíme a kde se rozhodneme hledat odpovědi. Boží vůle pak určí, jak naše církev ve zkoušce obstojí. Kde budeme hledat? V učebnicích ekonomie? Ve zprávách z kapitálových a finančních trhů? Dospěl jsem k názoru, že ještě před tím musíme hledat v Písmu.

Když jsem začal svoje bádání na toto téma, jako první se mi vybavilo podobenství o hřivnách. Jelikož tento text hodlám poslat i známým, kteří nejsou křesťané, dovolím si toto podobenství shrnout. V Matoušově evangeliu Nového zákona v jednom místě Ježíš vysvětluje, jak bude souzeno lidské počinání, až nastane království nebeské. Vysvětlení nejsou podána formou nějakých paragrafů, jak by se možná v zákoně čekalo, ale formou podobenství. Každý se máme zamyslet nad svým počináním a dle podobenství si dovodit, jak bychom před Bohem obstáli. Ve zmíněném podobenství Ježíš vypráví, že naše skutky budou Bohem hodnoceny jako v tomto příběhu: Jeden velmi bohatý člověk se chystal na cesty. Svůj majetek dal do správy svým služebníkům. Nerozdělil jej ke správě stejným dílem, ale prvnímu služebníkovi svěřil 5 hřiven stříbra, druhému 3 hřivny a tomu třetímu jednu hřivnu stříbra. I ta jedna hřivna představuje na naše peníze milionový majetek. Boháč odjel, ale nedal služebníkům nějaké konkrétní instrukce, co s majetkem mají dělat - zda ho mají hlídat nebo s ním hospodařit. Každý ze služebníků začal s majetkem nakládat dle svého uvážení. První dva služebníci svěřený kapitál zhodnotili, protože s ním zodpovědně podnikali. Ten, poslední však měl strach, že o majetek přijde. Báł se toho, co by se s ním v takovém případě stalo, protože onen boháč byl znám jako velmi tvrdý a panovačný člověk. Tak tedy svoji hřivnu raději zakopal. Za nějaký čas se boháč vrátil z cest. Pochválil ty služebníky, kteří jeho majetek rozmnožili, což se celkem dalo čekat. Posledního služebníka však bez milosti a bez uznání vyhnal.

Nejdříve mi toto podobenství připadalo málo přiléhavé a hledal jsem jinde. Říkal jsem si: "Hospodaření církví a království nebeské jsou přece dvě neporovnatelné věci!" Další důvod, proč jsem se tomuto podobenství bránil, byly "kapitálové výnosy" prvních dvou služebníků. Oba začali se svěřeným majetkem hbitě podnikat a jejich zisk byl 100% vloženého kapitálu. Už vidím církev, jak hbitě podniká a ještě bude požadovat 100% zisku. To by byly titulky v bulváru! To by bylo PR církve!

A pak mi to došlo. Církve opravdu dostanou mnoho "talentů" neboli hřiven stříbra a mohou s nimi vykonat mnoho dobrého. Asi první dobrá věc bude, když peníze neprošustrují. Takový postup podobenství ani nepřipouští. Jenže otázka je, zda pouhé „zachování sama sebe“ není to samé, jako zakopání hřivny do země.

V ČCE nyní probíhá již několikáté kolo diskusí na téma samofinancování jednotlivých sborů. Vyhodnocují se data z průzkumů, hledají se rezervy či způsoby jak členy sborů připravit na budoucí situaci. Vzhledem k dosavadnímu průběhu těchto diskusí mi to připomíná spíše přípravu na ústup než přípravu na ofenzivu.

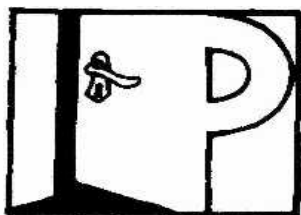
Lidé v našem státě nejsou nevěřící. Mnozí ale nevěří církvím. Část politické reprezentace neváhá žít lidskou závist, jen aby si vylepšila šance u voličů. Proto bychom neměli podléhat pasivitě, ale přemýšlet o tom, co můžeme do budoucna udělat. Jak to budeme veřejnosti prezentovat, jak tím budeme dosvědčovat Krista. Jedině ofenzivním smýšlením, kázáním a jednáním pomůžeme k šíření myšlenkám, ze kterých naše církve vyrostla.

Jsem rád, že jsou tu „první vlaštovky“, například brožurka o ČCE, kterou vřele doporučuji Vaší pozornosti.

Tak věřím, že to s námi nedopadne jako s tím „neužitečným služebníkem“ z podobenství o hřivnách, který byl pro svou opatrnost či bázlivost vyhozen do temnot, kde je jen pláč a skřípění zubů.

„Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“ (Mt 25.29)

K. Sýkora

- 11. – 13. 10. Víkend mládeže a konfirmandů v Sedleci u Mšena
- 13. 10. V 15:00 Instalace faráře Jonatana Hudce v Mladé Boleslavi
- 20. 10. Po bohoslužbách – bazar podzimních plodů a květin
- 3. 11. Po bohoslužbách – oslava kulatých narozenin br Miloše Caldy
- 10. 11. Po bohoslužbách – poradu učitelů NŠ

Kalendář na říjen 2013

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 10. s VP Díkčinění	P. Hudec
	13. 10. Křest Josefa Blahoslava Jüptnera	P. Hudec
	20. 10.	P. Hudec
	27. 10.	A. Hudcová
	3. 11. s VP	P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Náboženství:	čtvrtek v 16:30
	ZŠ Suchdol:	pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	Čtvrtek 17. 10. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťanská služba	27. 10. po bohoslužbách	
Klub poznávání		
Hodina pohybu	7. a 21. 10. v 15:00	
Setkání s hostem	24. 10. v 19:00 MUDr. Z. Susa bude uvažovat "O dědictví české reformace"	
Staršovstvo	Čtvrtek 3. 10. v 19:00	
Konfirmandi	Čtvrtek od 16:30	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 10. 2013

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, mobil: 603 479 252, e-mail: henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)
e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010